

אהבנה תל אבניית

סליק שבו הוטמןנו מכתבים סודיים ★ מאבק של שנים על ליבת של אחת ★ רומן סנסציוני בין כוכבת מפורסמת לגבר צער ממנה ★ ואפילו ציורי גרפייטי כמחווה רומנטית ★ לרגל הולנדיינס, מורי דרך והיסטוריונים של העיר העברית עם הסיפורים שמוכחים שגם אם רוב הגיבורים כבר אינם בחיים, האהבה לא מתה

בימ בסגנון דומה נמצאים בארכינוינו האיש, كانوا שייעדו למשל למזכירים תות הנאמנה אולגה שטם (לימים גילה אוריאלה).

ומה באשר לצינה? לפחות עדות אחת היה לאחר העם, אשר גינצבורג, עניין רומנטי בציהנה והוא ניהל אותה מערכת יחסים להחתה, כנראה אפלטוןית, במשך כמה שנים.

• המוקם הבני רומנטי בעיר: "הפסל במרכזה ביכר לנונדו בטילט, בין רציף הרברט סמול ורחוב הירקון. מקום אידיאלי לשקיעה מריחבה. באותו מקום על ספסל אחר הייתה הנשיקה הזוגית הראשונה שלו".

רפה להכורת הנערים שכבה את דיזנגוף והיתה יצאת עימם לטוילים בעיר ושיט שירות על הנהר. לאחר תקופה קצרה, נעצר אחד מחבריו הקרובים בחשד להמי רדה וגם דיזנגוף נעצר. צינה שהשמה על מסרו של דיזנגוף התיצבה בכלא והכי ריהה שהיה כלתו של האסיר וכך הוושטה לבקרו פעמי ששבכו.

לאחר שחזרו מהכלא הקשר עם צינה נתק ודיינגןף שהיה תחת מעקב נאלץ להתרחק מהאייר, אבל חור אליו ב-1893 כדי לאטר פועלים שיוכשרו לעובד במפעל לבקבוקי זכוכית שיוקם בארץ ישראל, ואנו נפגש שוב עם צינה: "ימים שנפרדנו עברו חמיש שנים ואotta נינוייא, צינה היה הΖוחלת עמדה לפניה עלמה הדורה כבת עשרים כליה אמרות חז וכבוד".

השנים עלו לארץ, נישאו, שכלו בת ועכו את ישראל אחרי שבית החירות ליזוכיות של ונסגר. ב-1905 עלו בשנית והצטרכו ליוומתו של עקיבא אריה נית והצטרכו ליוומתו של עקיבא אריה וויס להקמת שכונת "אחות בית". בה משך דיזנגוף הדירה אותו מראשות ועד השכונה ומ-1910 עמד בראש היומה העברית שהפכה לתל אביב עד פטירתו בספטמבר 1936. צינה הייתה לאורך כל הימים הללו יד מני. ב-1930 נפטרה ודיינגןף שכח אהב את רעייתו לא יכול היה להמשיך ולהתגורר באותו חדר שנייה בيتها. מכיוון שצינה אהבה מזויאנים ואמנות הדרך להפוך את החדר למזיאן האומנות של תל אביב הייתה קצהה.

אחד מסיפוריו האהבה

המיוחדים של תל אביב הקטנה הוא של מאיר דיזנגוף, ראש העירייה המיתר לוגי ורعيיתו צינה לבני ברן, אהבה שנמשכה 48 שנה, עד לפטירתה של צינה בפברואר 1930. למעשה, סיפור אהבתם של מאיר וצינה החל הרחק מTEL Aviv, עוד בויטומיר, עיר בצפון מערב אוקראינה, שם הגיע מאיר דיזנגוף ב-1882, בגיל 21, כדי לשרת בצבא הרוסי. הוא מונה לעורך עיתון צבאי של המפקדה המקומית ובשעות הפנאי היה משתמש באירועים וMESSAGES של נוער יהודים ורוסים מקומיים.

לימים העיר דיזנגוף במאמרו "חברתי לחיים", כי לאחר נשפחים, לאחר שנאם בוכות העקרונות הללו ולמען ההשכלה בני הנעור היהודיים, הציגו בפניו את הילדת תלמידת הגימנסיה, צינה-חיה ברן, שכולם קראו לה נינוייא היה זה לאחר שהגיעה לנשף עם בני מיש' שרים ורומנים עממיים. "היל-דה הוא היה רעננה, עליה וצוהלת, גבואה ווקופה כאילן, חדורה ומלאת חם, מלאה אהבה והתי-קרבות נפשית לכל אדם אהוב והביבה לכל רואיה", הת פיט דיזנגוף. לאחר אותו מפגש צינה ה策

אלון שחורי

ראש העירייה, אשטו וסוד כמה אהבות

דיזנגוף
צינה

